

ת"פ 24404/06/14 - מדינת ישראל - שלוחת תביעות ש" נגד מחמוד מבחוח, מאהר סלאמה, איימאן זמירו, אברהים אבו שאח

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 24404-06-14 מדינת ישראל נ' בוחבוח ואח'

בפני כבוד השופט אביב שרון

בעניין: מדינת ישראל - שלוחת תביעות ש"י המאשימה

ע"י ב"כ עו"ד רינת מזרחי-סלומון

נגד

1. מחמוד מבחוח

2. מאהר סלאמה

3. איימאן זמירו

4. אברהים אבו שאח הנאשמים

ע"י ב"כ עו"ד כאיד סלאמה

גזר דין

כתב האישום והודאת הנאשמים

1. הנאשמים הורשעו על פי הודאותיהם, ובמסגרת הסדר דיוני, בעבירות כדלקמן:

נאשם 1 - תקיפה חבלנית בצוותא חדא, בניגוד לסעיפים 380 + 382(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977; **תקיפה סתם**, בניגוד לסעיף 379 לחוק העונשין; **והתנהגות פרועה**, בניגוד לסעיף 216(א) לחוק העונשין.

נאשם 2 - תקיפה סתם בצוותא חדא, בניגוד לסעיפים 379 + 382(א) לחוק העונשין; **והתנהגות פרועה**, בניגוד לסעיף 216(א) לחוק העונשין.

נאשם 3 - תקיפה סתם, בניגוד לסעיף 379 לחוק העונשין; **היזק בזדון**, בניגוד לסעיף 452 לחוק העונשין; **והתנהגות פרועה**, בניגוד לסעיף 216(א) לחוק העונשין.

נאשם 4 - תקיפה סתם, בניגוד לסעיף 379 לחוק העונשין; **ואיומים**, בניגוד לסעיף 192 לחוק העונשין.

עמוד 1

2. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, במועד הרלוונטי שימשו הנאשמים שחקנים בקבוצת הכדורגל "בני קלנסווה". מר משה אלבז (להלן - **המתלונן**) שימש במועד זה כמנהל קבוצת "בית"ר אריאל". מר ארדשיר לויאן (להלן - **ארדשיר**) שימש במועד זה מאמן קבוצת הכדורגל "בית"ר אריאל".

ביום 5.10.12 בשעה 16:00, במגרש הכדורגל העירוני באריאל, בתום משחק הכדורגל בין קבוצת בית"ר אריאל לקבוצת בני קלנסווה, ניגשו הנאשמים במהירות יחד עם אחרים שזהותם אינה ידועה למאשימה אל המתלונן, שעה שעסק באיסוף דגלי הקרן במגרש.

הנאשמים 1 ו-2 נטלו מידי המתלונן את דגלי הקרן העשויים מתכת והחלו להכות באמצעותם את המתלונן בכל חלקי גופו. במהלך תקיפתו של המתלונן, דקר נאשם 1 את המתלונן ברגלו באמצעות מוט הדגל. כתוצאה מכך, נחבל המתלונן. נאשם 1 גם ניגש אל ארדשיר ובעט בו מאחור.

בהמשך, ניגש נאשם 3 אל ארדשיר מאחור, משך בחולצתו, בעט בו ודחף אותו אל גדר המגרש, מה שגרם לשבירת שעונו.

נאשם 4 ניגש גם הוא אל ארדשיר, דחף אותו באמצעות ידיו, אמר לו כי הוא האשם והושיט ידו לעברו, בעודו אוחז במפתח, ואמר לו כי יפגע בו.

3. על פי ההסדר הדיוני, הוסכם כי הנאשמים יישלחו לשרות המבחן על מנת שיוכן בעניינם תסקיר של קצין מבחן. לבקשת ההגנה, התבקש שרות המבחן להתייחס לשאלת ביטול ההרשעה ביחס לכל הנאשמים. התביעה הצהירה כי עמדתה היא להטלת מאסר בפועל, כאשר ביחס לאופן ריצוי המאסר ותקופת המאסר תגבש התביעה עמדתה לאחר קבלת התסקירים. בימים 21.10.15 ו-10.11.15 התקבלו תסקירי שרות המבחן.

תסקירי שרות המבחן ונסיבות אישיות

4. **נאשם 1**, יליד 1988 (כבן 27), מאורס, עובד כמנהל משמרת במאפייה מזה 10 שנים. הוא סיים 11 שנות לימוד ולאורך ילדותו התמודד עם מצב בריאותי מורכב ועבר ניתוחים רבים עקב שברים בחזה ובעיות אורטופדיות שונות. טרם נשירתו מן הלימודים השתלב בעבודה במאפייה אשר בה עובד כיום כמנהל משמרת. ממכתב המלצה שהמציא ממעסיקו עלה כי מדובר בעובד מוכשר ומקצועי, בעל משמעת עבודה, הממלא את המוטל עליו על הצד הטוב ביותר. מגליון רישומו הפלילי עולה כי נאשם 1 עומד לדין לראשונה בחייו ומלבד התיק הנוכחי לא פתוחים נגדו תיקים נוספים במשטרה. **בהתייחסו לעבירות נשוא כתב האישום המתוקן נטל נאשם 1 אחריות חלקית על התנהגותו. הוא מסר כי אכן התבטא באיומים והתנהג בתוקפנות, אך הסביר זאת על רקע חווית פגיעה וסערת רגשות בגלל התבטאויות פוגעניות בעיקר על רקע דתי, בהם נקטו שחקני הקבוצה היריבה.** שרות המבחן התרשם כי להליך המשפטי שננקט כנגדו אפקט מרתיע ומציב גבול. השרות העריך כי קיים סיכוי נמוך שנאשם 1 יהיה מעורב בעבירת אלימות ובמידה ויפעל באלימות, החומרה צפויה להיות נמוכה אף היא. כגורמי סיכון נלקחו בחשבון קשייו לגלות מודעות לחומרת התנהגותו ומניעיו, מאפייני העבירות ומאפייני האישיותיים שהיו ברקע למעורבות בהן, היענות ללחצים חברתיים, קשיים להתמודד עם רגשות כעס ותסכול והתנהגות פורצת גבולות. כגורמי שיקום נלקחו בחשבון היעדר עבר פלילי, ערכים נורמטיביים וחיוניים בדרך כלל, תפקוד תעסוקתי תקין, סולחה ופיוס שנערכו בין נאשם 1 לבין המתלונן, אשר הדגיש מערכת יחסים קרובה שמקיים כיום עם שתי קבוצות הכדורגל והסיכון הנמוך להישנות עבירות דומות. נאשם

1 ציין בפני שרות המבחן כי הוא "מתכנן בעתיד לרכוש מקצוע בתחום הספורט" ועל כן, ביטא רצונו לסיים את ההליך ללא הרשעתו בדין.

נוכח העובדה כי נאשם 1 נעדר עבר פלילי, מערכת ערכיו ואורח חייו הנורמטיביים בדרך כלל, ועל אף חומרת העבירות בהן הורשע, המליץ שרות המבחן לסקול ביטול הרשעתו בדין ולהטיל עליו צו של"צ בהיקף של 180 שעות.

5. **נאשם 2**, יליד 1974 (כבן 41), נשוי ואב לשני ילדים, מורה במקצועו. נאשם 2 בוגר תואר ראשון בספרות הערבית ובלימודים כלליים במדעי הרוח והחברה, החטיבה לגאוגרפיה, פיתוח סביבתי ומדעי המדינה מאת אוניברסיטת בן גוריון. משנת 1996 הוא עוסק בהוראה. ממכתב שהמציא ממנהל בית הספר בו מלמד צוין לשבח תפקודו במסגרת בית המספר. מגליון רישומו הפלילי עולה כי נאשם 2 נעדר עבר פלילי ומלבד התיק הנוכחי לא פתוחים כנגדו תיקים נוספים במשטרה. **בהתייחסו לעבירות נשוא כתב האישום המתוקן מסר כי לאחר תום המשחק ניגש להתפלל באחת מפילות המגרש, אז החלו גידופים שונים כלפיו. לדבריו, הגיב לביטויי הגנאי כלפיו בביטויים דומים, התפתחה מהומה עד למצב בו הגיב באלימות, לתפיסתו מתוך רצון להרגעת הרוחות. הוא התקשה לקחת אחריות על התקיפה, כשלתפיסתו התנהלותו כללה דחיפות במטרה להרחיק את השחקנים.** נאשם 2 אינו חווה את הבעייתיות של התנהגותו התוקפנית, אך חש רתיעה מן ההליך הפלילי המתנהל כנגדו. השרות התרשם כי ברקע התנהגותו קושי להכיל ארוע אלים ומעורבות בצוותא באופן תוקפני ואגרסיבי. כגורמי סיכון נלקחו בחשבון קשייו לקחת אחריות מלאה על מעשיו וקשייו להבחין בין התנהגות אסורה למותרת במקרה זה. כגורמי שיקום מצא שרות המבחן את תפקודו החיובי והתמדתו במסגרת העבודה, היותו נעדר עבר פלילי, היותו אדם משכיל ובעל מעמד חברתי חיובי והתנהלותו החיובית והנורמטיבית לאורך השנים. עוד נלקח בחשבון חלוף הזמן מאז ביצע העבירות וכן העובדה כי נערכה סולחה בין נאשם 2 לבין המתלונן. שרות המבחן העריך כי הסיכוי להישנות עבירות אלימות הינו נמוך ובמידה יובצע נאשם 2 עבירת אלימות תוצאותיה יהיו קלות. נאשם 2 הביע חשש כי "הרשעה בדין עלולה לפגוע במעמדו המקצועי ובעיקר במידה יבקש להתמודד במכרז על משרה בכירה יותר".

נוכח העובדה כי נאשם 2 מנהל אורח חיים תקין ונורמטיבי בדרך כלל, היותו נעדר הרשעות קודמות והעובדה כי הרשעה בדין עלולה לפגוע בהמשך התפתחותו המקצועית, המליץ שרות המבחן לבטל הרשעתו בדין ולהטיל עליו צו של"צ בהיקף של 120 שעות.

6. **נאשם 3**, יליד 1983 (כבן 32), נשוי ואב לילדה כבת שנתיים, עובד כשכיר בעבודות חשמל. הוא סיים 12 שנות לימוד ובהמשך החל ללמוד הוראה בסמינר הקיבוצים, אך נשר מלמודיו עקב קשיים כלכליים. בהיותו בן 25 נפצע ברגלו בעבודתו בחקלאות והוכר כנכה על ידי המוסד לביטוח לאומי בשיעור של 20%. באמצעות מחלקת השיקום של המוסד לביטוח לאומי רכש תעודת מאמן כדורגל ועבד כ-7 שנים כמאמן. לאחר נישואיו, שב לעבוד עם אחיו כחשמלאי. מגליון רישומו הפלילי עולה כי הוא נעדר עבר פלילי ולא פתוחים כנגדו תיקים במשטרה. **בהתייחסו לעבירות נשוא כתב האישום המתוקן שלל נאשם 3 כוונה לפגוע במתלונן וציין כי היה היחיד מבין קבוצה של שמונה שחקנים שהועמדו לדין משמעתי על ידי ההתאחדות לכדורגל, אולם זוכה ולא הוענש. לדבריו, דאג להרגעת הרוחות לאחר שהבחין שמתנהל דין ודברים בין השחקנים להנהלת הקבוצה המקומית. הוא ביטא עמדות השוללות מכל וכל התנהגות אלימה.** עקב עמדתו זו, התקשה שרות המבחן להבין את הרקע והנסיבות שהביאו את נאשם 3 להתנהגות אלימה כעולה מכתב האישום המתוקן. נאשם 3 הסביר כי היחסים עם הקבוצה היריבה שוקמו ומאז המקרה נפגשו הקבוצות קרוב לשמונה פעמים, כשברוב המפגשים הוא נכח ולא התקיים עימות או ארוע אלים אחר. כגורמי

סיכון במצבו נלקחו בחשבון הקושי להכיר בהתנהגותו המתוארת והשלכת האחריות לאירועים על המתלוננים וגורמים משטריים. כגורמי שיקום נלקחו בחשבון העובדה כי מדובר באדם נעדר עבר פלילי, מתפקד באופן תקין ונורמטיבי במסגרות חייו המשפחתיות והמקצועיות והיותו בעל נכות גופנית. שרות המבחן העריך כי הסיכון במצבו להישנות התנהגות אלימה הינו נמוך כיום. נאשם 3 ביטא חשש מהרשעתו בדין, כשלדבריו מעוניין להמשיך את לימודיו ולהמשיך בתחום עיסוקו כמאמן ילדים, תחום לו נדרש היעדר עבר פלילי.

לאור האמור לעיל, המליץ שרות המבחן לבטל הרשעתו בדין ולהטיל עליו צו של"צ בהיקף 120 שעות.

7. **נאשם 4**, יליד 1981 (כבן 34), נשוי ואב לילד כבן שנתיים, עובד בחברת אשראי בינלאומית כמנהל צוות מאז שנת 2006. הוא סיים 12 שנות לימוד ורכש תעודת הנדסאי תעשייה וניהול מאוניברסיטת תל אביב. מגליון רישומו הפלילי עולה כי הוא נעדר עבר פלילי ולא פתוחים כנגדו תיקים במשטרה. **בהתייחסו לעבירות נשוא כתב האישום המתוקן, נאשם 4 שלל ביצוע העבירות. הוא מסר כי התפתח דין ודברים בין השחקנים לאחר תום המשחק בין שתי הקבוצות אולם שלל כי תקף את המתלוננים, אלא פעל בנסיון להפריד בין הצדדים ושלל כוונה כלשהי לפגיעה. הוא הכיר בכך שיכול היה לפעול למניעת האירוע האלים.** שרות המבחן התרשם כי ברקע התנהגותו תחושת הזדהות עם חבריו, עוינות כלפי חלק משחקני הקבוצה היריבה, חוסר מיומנויות לפתרון קונפליקטים במצבי מתח ולחץ וחוסר יכולת לגלות שיקול דעת מעמיק. כגורמי סיכון במצבו של נאשם 4 ציין שרות המבחן את קשייו לכלכל צעדיו ולגלות שיקול דעת מעמיק בזמני משבר ובצל חוויית מתח והתנהגות אלימה בצוותא. כגורמי שיקום ציין שרות המבחן את תפקודו התקין והחיובי לאורך השנים, עמדות וערכים פרו חברתיים שמבטא ויכולת התבוננות באירועים נשוא כתב האישום מנקודת מבט ביקורתית. שרות המבחן העריך כי קיים סיכוי נמוך לביצוע עבירות דומות על ידי נאשם 4 ובמידה יבצע עבירה דומה, חומרתה צפויה להיות נמוכה. נאשם 4 הדגיש חשיבות סיום ההליך ללא הרשעתו בדין, זאת עקב הפגיעה שחוזה בתדמיתו לנוכח ניהול משפטו, כמו גם על רקע תחום עיסוקו ומקצועו.

נוכח העובדה כי מדובר בעבירות ראשונות ויחידות אותן ביצע נאשם 4, הפגיעה האפשרית של הרשעה בדין ביכולתו להמשיך ולהתפתח בתחום עיסוקו ומקצועו והפגיעה בתדמיתו החיובית, המליץ שרות המבחן לבטל הרשעתו בדין ולהטיל עליו צו של"צ בהיקף של 120 שעות.

8. עמדת המתלונן הובאה באופן אחיד בארבעת התסקירים, כדלקמן: המתלונן מסר כי האירוע התרחש לאחר תום המשחק בין הקבוצות והתפזרות האוהדים ובשלב בו החלו השחקנים לעזוב את חדר ההלבשה. הוא אינו מודע לרקע להתפתחות האירוע לו לא היה שותף וכי רק הלך לכיוון חדר ההלבשה. מסר כי הותקף על ידי הנאשמים, תיאר תחושת בהלה שעבר, אולם שלל חוויה של סיכון וציין כי כיום מקיים עם הנאשמים מערכת יחסים תקינה.

יצוין, כי בתסקירי שרות המבחן חסרה התייחסותו של נפגע העבירה השני, המאמן ארדשיר, ולא ברור מדוע שרות המבחן לא פנה אליו לצורך קבלת עמדתו והתייחסותו.

טיעוני ב"כ הצדדים לעונש

9. ב"כ המאשימה ערכה מדרג של חומרה בהתנהגותם של הנאשמים, איש איש על פי חלקו באירוע נשוא כתב

האישום המתוקן. לדבריה, התנהגותו של נאשם 1 היא החמורה ביותר, באשר תקף בצוותא חדא עם נאשם 2 את המתלונן וגרם לו חבלה, תוך שהוא מכה אותו בכל חלקי גופו ודוקר אותו באמצעות חפץ חד; לאחר מכן, במדרג החומרה, ניצב נאשם 2, אשר תקף את המתלונן, בצוותא חדא עם נאשם 1, כשהוא מכה בו עם חפץ ממתכת בכל חלקי גופו; נאשם 3 תקף את המאמן, גרם להיזק לרכושו, השעון, והתנהג באופן פרוץ; ולבסוף, ניגש נאשם 4 תקף את המאמן, תקיפה ברף הנמוך ביותר, ואיים שיפגע בו, תוך שהוא אחז במפתח בידו. ב"כ המאשימה הפנתה להתייחסותה המחמירה של פסיקת בתי המשפט לאלימות בכלל ולאלימות בספורט בפרט, כאשר מדובר ב"מכת מדינה" של ממש. התובעת טענה כי מדינת ישראל מתמודדת בימים אלה עם גל אלימות במגרשי הספורט, כשהאלימות באה, בדרך כלל, מצד קהל האוהדים. ואולם, במקרה שלפנינו, האלימות ננקטה על ידי שחקני הקבוצה, דווקא, אשר אמורים לשמש דוגמא ומופת לאוהדים. נוכח חומרת התנהגותם של הנאשמים בארוע נשוא כתב האישום, תמהה ב"כ המאשימה על המלצת שרות המבחן, הגורפת כלפי כל הנאשמים, לבטל הרשעתם בדין, באשר המלצה זו נוגדת את הילכות בית המשפט העליון בנדון. לדבריה, הן חומרת העבירות אינה מאפשרת שקילת ביטול ההרשעה והן העובדה שלא הוכח כי ייגרם למי מהנאשמים נזק מוחשי קונקרטי בעקבות הותרת ההרשעה על כנה.

בנסיבות אלה, ביקשה ב"כ המאשימה לקבוע מתחמי ענישה בעניינו של כל אחד מהנאשמים, כמפורט להלן:

נאשם 1 - מתחם שבין 7 ל-15 חודשי מאסר, כאשר העתירה בעניינו למאסר בכליאה ממשית.

נאשם 2 - מתחם שבין 6 ל-12 חודשי מאסר, כאשר העתירה בעניינו למאסר בעבודות שרות ברף העליון.

נאשם 3 - מתחם שבין חודשיים ל-8 חודשי מאסר, כאשר העתירה בעניינו לחודשיים מאסר בעבודות שרות.

נאשם 4 - מתחם שבין חודש ל-7 חודשי מאסר, כאשר העתירה בעניינו לחודש מאסר בעבודות שרות.

עוד התבקש בית המשפט להטיל על הנאשמים עונש מאסר על תנאי, לצד קנס כספי, פיצוי למתלוננים וחתימה על התחייבות להימנע מעבירה. כמו כן, התבקש בית המשפט לעשות שימוש בסמכות הנתונה לו בסעיף 19 לחוק איסור אלימות בספורט, תשס"ח-2008, ולהורות על הרחקת הנאשמים ממגרשי הספורט לתקופה שתקבע, ושלא תעלה על 5 שנים. זאת, בהיעדר טעם מיוחד שלא לעשות כן.

10. ב"כ הנאשמים הגיש ההמלצה ממעבדו של נאשם 1 (נע/1); תלושי שכר בעניין נאשמים 1-3 (נע/2, נע/6, נע/8); והמלצה אישית מאת ראש עיריית קלנסווה בעניינם של כל אחד מהנאשמים (נע/3, נע/5, נע/7, נע/9). הוא חזר על המלצת שרות המבחן בעניינו של כל אחד מן הנאשמים, בהדגישו העובדה כי כולם נעדרים עבר פלילי או תיקים פתוחים במשטרה. עוד הדגיש כי הנאשמים בחרו להודות בעובדות כתב האישום המתוקן, אשר תוקן באופן משמעותי לקולא, נטלו אחריות בפני בית המשפט וחסכו מזמנו היקר ומזמנם של עדי התביעה. ב"כ הנאשם הדגיש כי מדובר בארוע מקרי, חד פעמי, אשר אינו משקף את אורחותיהם של הנאשמים ואת התנהגותם בדרך כלל. ב"כ הנאשמים טען כי הרשעה בדין תגרום נזק מוחשי וקונקרטי לכל אחד מן הנאשמים - נאשם 1 מתכנן להירשם ללימודי ספורט על מנת לקבל תעודת מאמן והרשעה בדין תמנע ממנו מלהירשם ללימודים שכן התנאי לרישום הוא קיומו של עבר פלילי נקי; נאשם 2 הוא מורה שהרשעה בדין תמנע ממנו להתקדם במקצועו ולהגיש מועמדות למכרז של מנהל בית ספר; נאשם 3 הוא בעל תעודת מאמן קבוצות נוער בכדורגל והרשעה בפלילים תמנע ממנו להמשיך בלימודים ולאמן; ונאשם 4 מנהל צוות השקעות בחברה בהרצליה והרשעה תגרום לפיטוריו ותמנע ממנו להמשיך לעבוד במקצועו. ב"כ הנאשמים הדגיש

את חלוף הזמן מאז ביצוע העבירות, שלוש שנים, ואת העובדה כי מאז ועד היום נפגשו שתי הקבוצות מספר רב של פעמים וההתמודדויות הספורטיביות ביניהן לא לוו באירועים אלימים או חריגים. הוא הוסיף כי על פי הערכת שרות המבחן, הסיכוי להישנות התנהגות אלימה מצד הנאשמים נמוך. עוד ציין כי נערכה סולחה בין המתלונן לבין הנאשמים וכיום הם מצויים ביחסים תקינים. לדבריו, המתלונן ציין בחקירתו במשטרה כי אינו נזקק לטיפול רפואי ומכך הוא למד שלא נגרם לו נזק גופני בעקבות המכות שספג. לאור זאת, ביקש ב"כ הנאשמים לאמץ את המלצות שרות המבחן, לבטל הרשעתם בדין ולהטיל עליהם צו של"צ בהיקפים עליהם המליץ שרות המבחן.

דין

11. תופעת האלימות בספורט בכלל, ובמגרשי הכדורגל בפרט, מלווה אותנו, לצערנו, שנים רבות והפכה זה מכבר ל"מכת מדינה". חדשות לבקרים אנו מדווחים על מקרים בהם אוהדים פורצים אל כר הדשא על מנת להתעמת עם שופט המשחק או עם שחקני הקבוצה היריבה, על מקרים בהם פורצת תיגרה בין שני קהלי אוהדים, על השלכת חזיזים, רימוני עשן וחפצים לכר הדשא או למקומות ישיבה ועל מקרים בהם מושמעות קריאות גזעניות ואחרות כלפי שחקנים, מאמנים ונושאי משרות בקבוצות. התופעה חוצה קבוצות וחוצה ליגות, כאשר לא פעם בליגות הצעירות ובליגות הנוער, אנו עדים למעשי אלימות מצד הורי השחקנים הצעירים, הורים האמורים לשמש מופת ודוגמא אישית לילדיהם הקטינים, אך תחת זאת מחנכים אותם להתנהגות אלימה ובלתי ספורטיבית.

עוד בשנת 2001 הביע דעתו בית המשפט העליון על תופעת האלימות באירועי ספורט בכלל ובמגרשי הכדורגל בפרט ועל הצורך להטיל ענישה מוחשית ומחמירה על מחוללי אלימות ועל הנוקטים באלימות כלפי הזולת:

"מעשי אלימות במגרשי הכדורגל הפכו לתופעה שכיחה והם מחייבים ענישה הולמת והרתעתית... יש לבחון בענייננו את העונש לא רק מנקודת המבט של המשיבים אלא גם מנקודת המבט של אינטרס הציבור. ידעו נא הצופים במגרשי הכדורגל שחלילה להם לנקוט באלימות במהלך המשחק, ומי שנוקט באלימות - לא כל שכן באלימות קשה כמו במקרה הנוכחי, דינו, כרגיל, לרצות עונש של מאסר בפועל" (ע"פ 3335/01 מדינת ישראל נ' לוי (12.9.01)).

12. בשנת 2001 הוקמה ועדת חקירה פרלמנטרית בנושא האלימות באירועי הספורט, וזאת "בעקבות מקרים חוזרים ונשנים של ביטויי אלימות וגזענות, מצד אוהדים ולעתים בעידודם של ספורטאים במגרשי הכדורגל ומחוצה להם, אלימות מילולית ופיזית, שירים וביטויים גזעניים שנהיו חלק בלתי נפרד מהווי המגרשים" (מתוך סיכום תקופתי של פעילות הוועדה, אתר הכנסת).

13. בשנת 2007 נצרב בתודעה הציבורית אירוע אלימות חמור שהתרחש במגרש כדורסל במהלך משחק בין קבוצת הפועל חולון לבין קבוצת הפועל ירושלים, בהיכל הספורט מלחה בירושלים, עת השליך אחד האוהדים חזיז למגרש. מאבטח מתנדב בחברת אבטחה שאבטחה את המשחק, הבחין בחזיז והרימו בשל חששו שהשחקנים ימעדו אם ידרכו עליו. שניות לאחר מכן, התפוצץ החזיז בידו וגרם לכך ששלוש מאצבעותיו נקטעו ורסיס פגע במוח. במסגרת גזר דינו של הנאשם שהשליך את החזיז וגרם לפציעה הקשה, ותוך שהיא מטילה עליו 3 שנות מאסר, כתבה כב' הש' בן-אור:

"האירוע הקשה שביסוד כתב האישום הינו בבחינת הסלמה בתופעה של אלימות באירועי ספורט, המעיבה על

ההנאה שהעיסוק בספורט אמור להעניק לצופים ולעוסקים בו, כאחד. המימרה 'נפש בריאה בגוף בריא' המתמצתת באופן יפה כל כך את חשיבותו של הספורט, מבליטה את האבסורד שבתופעה זו...ניתן אם כן לסכם נקודה זו ולומר, כי המעשה בו הודה הנאשם אינו מעשה נדיר, עד כי יש להתייחס אליו כאל אירוע נקודתי, שמשמעותו מוגבלת לעצם התרחשותו. המדובר באירוע המשקף תופעה חברתית רחבה, קשה, הפוגעת פגיעה ממשית בהנאה שניתן וראוי להפיק מן העיסוק בספורט. לכך צריכה להיות השפעה משמעותית על חומרת העונש שיוטל על הנאשם, שכן ההרתעה המתחייבת אינה רק בהרתעת הנאשם, אלא הרתעת הרבים" (ת"פ (מחוזי-ים) 3162/07 מדינת ישראל נ' מלאך (15.9.08)).

14. כחלק מהנסיון להתמודד עם תופעת האלימות במגרשי הספורט, ועל רקע המציאות הרוויה בתופעות של בריונות ואלימות, בחודש יולי 2008 נכנס לתוקפו חוק איסור אלימות בספורט, תשס"ח-2008. החוק הגדיר בעלי תפקידים באירועי ספורט, העניק סמכויות הרחקה לשוטרים ולקציני משטרה, קבע רשימת חפצים שהכנסתם למקום בו מתקיים אירוע ספורט אסורה, ובכללם חומרי נפץ, סכינים, אולרים וכדומה. עוד קבע החוק איסור התבטאות גזענית. החוק אף העניק לבתי המשפט סמכויות נרחבות להוציא צווי הרחקה והגבלה לתקופות משמעותיות, של אנשים שתימצא לכך הצדקה לגביהם. עוד הוקמה במסגרת החוק מועצה למניעת אלימות בספורט, אשר תשקוד על הכנת תוכניות לטיפול באלימות בספורט.

15. בתי המשפט, מצידם, המשיכו להוקיע את מעשי האלימות והבריונות שהתרחשו בעת אירועי הספורט ולהכביד ידם על מבצעי העבירות. עמד על כך בית המשפט העליון בבש"פ 1869/13 בן אברהם נ' מדינת ישראל (18.4.13):

"... לדאבוננו, בתקופה האחרונה מקבלות משמעות חדשה ושליטת מילותיו של המשורר 'גם כשהלך לכדורגל, הוא לא חיפש לו רק ניצחון' (משירו של עלי מוהר ז"ל - 'אמרו לו'). יש הבוחרים לבטא את קשת הרגשות שמעורר משחק הכדורגל בביטויים של אלימות פיזית ומילולית על רקע גזעני. ישנן קבוצות אוהדים ה'מאחלות' שואה לאוהדי היריבה, שמנגד מגדפים בכינויי 'מחבל' שחקן יריב ממוצא ערבי. יש השרים בגנות בעלים של קבוצה ששלח יד בנפשו, וישנם אוהדים מסויימים הדורשים כי קבוצתם תישאר 'טהורה' לעד - לאמור - ללא שחקנים מוסלמים. לא למותר לציין כי אלימות מילולית סופה באלימות פיזית (או לכל הפחות, נוצר חשד להגעה ליעד הבא), וזאת במיוחד כשמקור השנאה הוא על רקע גזעני-לאומני".

ובמקום אחר נאמר:

"תופעת האלימות בקרב אוהדי ספורט, בין אם בתחומי מגרשי הספורט ובין אם מחוצה להם מתפשטת כאש בשדה קוצים בקרבנו. חדשות לבקרים אנו שומעים על מקרי פשיעה כאלו ואחרים הנובעים מהרצון להאדיר את שמה של קבוצה מסויימת על ידי פגיעה בקבוצה אחרת או אף בקבוצה האהודה. לא רק שאין פעולות אלו משיגות את התוצאה הנחשקת אלא הן פוגעות בקבוצה ובענף הספורט כולו. תופעות אלו עומדות בניגוד חריף למהות של הפעילות הספורטיבית. פעילות זו היא חלק בלתי נפרד מהמארג התרבותי של החברה בישראל, ומהווה חלק בלתי נפרד מזוהתם של רבים ורבות במדינת ישראל. היא משקפת לא תחרותיות ונסיון להביס את היריב, חלף שיתוף פעולה, עבודה בצוות, פיתוח הגוף ופיתוח הרוח" (ע"פ 5972/12 פינטו נ' מדינת ישראל (11.3.13)).

16. ואולם, חרף דברים אלה מצד בתי המשפט, ובראשם בית המשפט העליון, תופעת אלימות באירועי הספורט ממשיכה להתקיים. מקרה נוסף שאירע לאחרונה, התרחש לנגד עיניהם של אלפי אנשים באיצטדיון בלומפילד בתל-אביב ולעיניהם של עשרות אלפי צופי טלוויזיה בבית. בחודש נובמבר 2014 התקיים משחק "דרבי" בין קבוצת מכבי תל-אביב לקבוצת הפועל תל-אביב. במהלך המשחק, שחקן מכבי תל-אביב התכוון לבעוט בכדור. בשלב זה התפרץ הנאשם למגרש, עירום בפלג גופו העליון ומדיף ריח אלכוהול. הנאשם הגיח מאחורי השחקן, החל יורק עליו ותוקף אותו בבעיטות ובמכות לפניו. השחקן ניסה להגן על עצמו אך הנאשם לא הרפה והוסיף לתקוף אותו. כתוצאה נגרמה לשחקן חבלה בדמות נפוחות בלחיו השמאלית. שוטרים ומאבטחים מיהרו אל המגרש על מנת לעצור את הנאשם, אך הוא ניסה להתנער מאחיזתם ולשוב ולתקוף את השחקן. במהלך המעצר נשך הנאשם את אחד המאבטחים והותיר בגופו חבלה בדמות נשיכה. כתוצאה ממעשי הנאשם התפרצו אוהדים נוספים אל כר הדשא והחלה התפרעות אלימה. המשחק אשר נקטע עקב מעשי הנאשם לא חודש. בהטילו על הנאשם 10 חודשי מאסר בפועל בגין אישום זה, כתב בית המשפט - **"אלימות הננקטת ככלל היא רעה ויש לשרשה. אלימות הננקטת באירועי ספורט מחייבת התייחסות מחמירה. אירועי ספורט מפיגשים מתחרים, יריבים, קבוצות ואוהדים. קו גבול דק אך ברור אמור להימתח בין התלהבות ורצון להצליח לבין השתלהבות יצרים חסרת מעצורים המביאה לפגיעה בזולת בין אם הוא אוהד אחר ובין אם הוא ספורטאי המשתתף באירוע... דומה כי קו הגבול העדין אשר יש לשרטט נחצה מידי פעם. כאשר קורה כדבר הזה על בתי המשפט לומר דברם בקול ברור לפיו לניתן לנהוג בסלחנות וסובלנות כלפי הפורעים, המתלהמים, האלימים והתוקפנים, בין אם אחד הוא ובין אם רבים"** (ת"פ (שלום חי') 33193-09-12 מדינת ישראל נ' ידעי (13.7.15).

17. כהמשך למגמה זו, בחודש דצמבר 2014 נתקבל בכנסת תיקון לחוק איסור אלימות בספורט, במסגרתו נקבעה עבירה של "תקיפה באירוע ספורט", להבדיל מ"תקיפה סתם", לפיה התוקף אדם במקום שבו מתקיים אירוע ספורט דינו מאסר שלוש שנים. עוד הורחבו סמכויותיהם של קציני משטרה ושוטרים בנוגע להרחקת מפירי סדר באירועי ספורט.

18. על רקע אלה, נעבור לבחינת עניינם של הנאשמים שלפניי.

19. הפסיקה שהובאה לעיל, דנה במעשי אלימות שבוצעו על ידי אוהדים או צופים במשחקי הכדורגל כלפי אוהדים אחרים, שחקנים או מאבטחים. בענייננו, מדובר במעשי תקיפה ואלימות שננקטה על ידי הנאשמים, שהינם שחקני כדורגל. זוהי נסיבה לחומרה משמעותית לחובתם. הנאשמים, כשחקני כדורגל - ובעיקר מי מביניהם שמשמש כמורה בבית הספר ועיקר עיסוקו בחינוך (נאשם 2) ומי שאוחז בתעודת מאמן ועסק בעבר כמאמן (נאשם 3) - אמורים לשמש דוגמא ומופת לקהל האוהדים שצופה בהם, ובמיוחד לילדים הרואים בהם מודל הערצה וחיקוי. משכך, ההתייחסות למעשיהם, הן במישור עצם ההרשעה והן במישור הענישה, צריכה להיות מחמירה עוד יותר.

20. נקודה נוספת הראויה לציון כבר בשלב זה וטרם התייחסות קונקרטית למעשיו הפרטניים של כל נאשם ונאשם היא העובדה שמעשיהם של הנאשמים בוצעו על ידם בחבורה, כמקשה אחת ובנקודת זמן חופפת. אמנם כתב האישום המתוקן אינו מייחס לנאשמים ביצוע העבירות, או מקצתן, "בצוותא חדא", ואולם קריאה של כתב האישום המתוקן מציינת תמונה של נאשמים שפעלו יחד, כמקשה אחת, יחד עם אחרים שזהותם אינה ידועה למאשימה, תוך שהם מבצעים מעשי תקיפה, בדרגות חומרה שונות, כלפי המתלונן וכלפי ארדשיר. הנה כי כן, גזירת דינו של כל נאשם ונאשם

בנפרד תוך הסתכלות צרה על מעשיו הנקודתיים באירוע, תחטא לתמונה הכוללת ועל כן תובא בחשבון, בין יתר השיקולים, העובדה כי המעשים בוצעו על ידי הנאשמים יחד עם אחרים, כלפי המתלון וארדשיר.

21. כאמור, מעשיהם של הנאשמים מתאפיינים במספר היבטי חומרא, שאלה העיקרים שבהם:

א. הנאשמים הינם שחקני קבוצת כדורגל, אשר השתתפו במשחק רשמי כנגד קבוצה יריבה, וככאלה עליהם לשמש דוגמא ומופת לכלל הציבור, לקהל אוהדי הקבוצה ולילדים ובני הנוער שביניהם בפרט. מעשי התקיפה שביצעו הנאשמים מבטאים את ההיפך הגמור מרוח ספורטיבית ומתחרותיות הוגנת.

ב. הנאשמים תקפו, איש איש על פי חלקו, נושאי משרה בקבוצה היריבה - מנהל הקבוצה ומאמן הקבוצה. מעשי אלימות ותקיפה המופנים כלפי נושאי משרה בקבוצות ספורט עלולים להרתיע ולהניא אזרחים מלהתנדב או לעסוק במשרות אלה.

ג. בניגוד לנטען על ידי חלק מהנאשמים בתסקירי שרות המבחן (ראה תסקירי נאשמים 1 ו-2), הרי שעל פי עובדות כתב האישום המתוקן, לא קדמה לתקיפת המתלון וארדשיר כל התגרות או הקנטה מצידם או מצד קהל האוהדים של הקבוצה היריבה. למעלה מן הצורך יצוין, כי גם אם קדמה לתקיפה התגרות או הקנטה מצד מי מהמתקפים, אין הדבר מקנה זכות לנאשמים לקחת את החוק לידיים ו"לסגור חשבון" עם המתלוננים. לאיסור העלאת טיעון עובדתי המנוגד לאמור בעובדות כתב האישום מתוקן שהושג במסגרת הסדר דיוני ראה ע"פ 5841/14 **בדיר ארקאן נ' מדינת ישראל** (8.7.15) בפיסקה 21.

ד. הנאשמים ניגשו, יחד עם אחרים, אל המתלון כשהוא אוסף את דגלי הקרן מהמגרש. דהיינו, ההתנהגות המאיימת מצד הנאשמים כלפי המתלון התבטאה בכך שניגשו אליו יחד עם אחרים, כשברור שעומד להתרחש אירוע אלים.

ה. מעשיו של נאשם 1 הם החמורים ביותר, באשר הוא היכה במתלון, בכל פלגי גופו, יחד עם נאשם 2, באמצעות דגלי הקרן העשויים מתכת. נאשם 1 אף הגדיל לעשות ובמהלך תקיפת המתלון אף דקר אותו ברגלו באמצעות מוט הדגל עד כי נגרמה למתלון חבלה ברגל. בהמשך, נפנה נאשם 1 לתקוף גם את ארדשיר בכך שבעט בו מאחור. פרץ האלימות מצד נאשם 1 היה שלוח רסן, כלל הכאה באמצעות מוטות מתכת, בצוותא חדא עם נאשם 2, דקירה ברגל כדי גרימת חבלה ותקיפת אדם נוסף באמצעות בעיטה בו.

ו. מעשיו של נאשם 2 לא נפלו בחומרתם מאלה של נאשם 1, למעט דקירת המתלון ברגלו באמצעות מוט הדגל המתכתי ולמעט, תקיפת ארדשיר. גם נאשם זה פעל בצוותא חדא עם נאשם 1 והיכה במתלון בכל פלגי גופו בדגלי הקרן העשויים מתכת.

ז. נאשם 3 הצטרף אף הוא ל"חגיגת התקיפה", ותוך כדי התרחשות האירוע, תקף את ארדשיר מאחור, תוך שהוא מושך בחולצתו, בועט בו ודוחף אותו אל גדר המגרש, התנהגות אלימה שגרמה לשבירת שעונו של ארדשיר.

ח. נאשם 4 ניגש אף הוא לארדשיר, ותוך כדי התנהלותם האלימה של יתר הנאשמים, כמתואר לעיל, דחף אותו באמצעות ידיו, איים עליו כי יפגע בו, תוך שהוא מושיט לעברו את ידו האוחזת במפתח.

ט. מתסקירי שרות המבחן עולה כי המתלונן שיתף בתחושת הבהלה שחש כתוצאה מן האירוע ובמהלכו.

22. יחד עם זאת, ומבלי להקל ראש בחומרת האירוע, תילקחנה בחשבון מספר נסיבות לקולא, וביניהן:

א. אמנם נגרמה למתלונן חבלה כתוצאה מדקירתו על ידי נאשם 1 באמצעות מוט המתכת, ואולם לא נטען כי המתלונן נזקק לקבלת טיפול רפואי או כי החבלה הסבה לו נזק גופני צמית.

ב. לארדשיר לא נגרמו כל חבלות כתוצאה מתקיפתו על ידי נאשמים 1, 3 ו-4, אלא נגרם נזק לשעונו בלבד, כתוצאה ממעשי נאשם 3.

ג. המתלונן טען בפני שרות המבחן כי חש בהלה בעקבות האירוע ובמהלכו, אולם שלל חוויה של סיכון חיים.

ד. לא נטען כי נאשם 4 התכוון לממש את האיום שהפנה כלפי ארדשיר וממילא הוא לא פעל לממש איום זה.

23. באלה הדברים אני קובע כי מתחמי הענישה הראויים בהינתן נסיבות ביצוע העבירות על ידי כל אחד מהנאשמים הם כדלקמן:

נאשם 1 - בין 6 ל-18 חודשי מאסר, לצד רכיבי ענישה נוספים.

נאשם 2 - בין 5 ל-15 חודשי מאסר, לצד רכיבי ענישה נוספים.

נאשם 3 - תקופה קצרה לריצוי בעבודות שרות עד מספר חודשי מאסר בפועל, לצד רכיבי ענישה נוספים.

נאשם 4 - תקופה קצרה לריצוי בעבודות שרות עד מספר חודשי מאסר בפועל, לצד רכיבי ענישה נוספים.

האם ראוי לשקול ביטול ההרשעה?

24. כידוע, הכלל הוא כי משנקבע שנאשם ביצע עבירה הוא יורשע בדינו, ואילו החריג הוא הימנעות מהרשעה. "רק בנסיבות יוצאות דופן, בהן אין יחס סביר בין הנזק הצפוי מן ההרשעה בדין לבין חומרתה של העבירה, נוקט בית-המשפט לפעמים בחלופה של הטלת מבחן ללא הרשעה. ההמנעות מן ההרשעה הופכת, כמובן, באופן תיאורטי לקשה יותר ככל שהעבירה חמורה יותר ובתי המשפט אינם נוהגים לראות בחרטה בלבד עילה ליצירתה של הבחנה בין פלוני לפלמוני שעבר אותה עבירה בנסיבות דומות" (רע"פ 432/85 רומנו נ' מדינת ישראל (21.8.85)).

עוד נאמר כי הימנעות מהרשעה אפשרית בהצטבר שני גורמים: "ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם; ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים" (ע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל (21.8.97)).

דברים אלה חודדו על-ידי כב' הנשיאה ביניש בע"פ 9262/03 פלוני נ' מדינת ישראל (20.4.04), שם נאמר כי "הימנעות מהרשעה של נאשם בגיר אשר נקבע כי ביצע עבירה, מהווה חריג שיופעל רק בנסיבות מיוחדות, חריגות ויוצאות דופן ביותר".

נקבע, כי בבוא בית המשפט לבחון את הנזק העלול להיגרם לנאשם, יש להתייחס לנזק מוחשי-קונקרטי, ואין להידרש לאפשרויות תיאורטיות, על פיהן עלול להיגרם לנאשם נזק כלשהו בעתיד. נאמר בפסיקה כי קבלת הגישה, לפיה יש לבחון נזקים אפשריים, העלולים להתרחש בעתיד, גם אם מדובר בנאשמים צעירים, "תחייב את בית המשפט להידרש לתרחישים תיאורטיים, שאין לדעת אם יתממשו בעתיד, ולא ברור כלל עד כמה תהיה להרשעה בדין השפעה על התכונות של אותם תרחישים" (רע"פ 9118/12 פריגין נ' מדינת ישראל (1.1.13)).

כן ראו בענין זה רע"פ 7224/14 פרנסקי נ' מדינת ישראל (10.11.14), שם עמד בית המשפט העליון על הקריטריונים הנוקשים בהם על הנאשם לעמוד בבואו להוכיח "נזק קונקרטי" שייגרם לו כתוצאה מהרשעה - "יש להצביע על כך שהרשעתו של הנאשם תביא 'לפגיעה קשה וקונקרטית בסיכויי שיקומו', ולבסס טענות אלה בתשתית ראיתית מתאימה... החובה להצביע על קיומו של נזק קונקרטי, מתיישבת עם אופיו המצומצם של החריג שעניינו הימנעות מהרשעה, אשר נועד לחול רק במקרים מיוחדים בהם קיימים טעמים כבדי משקל הנוגעים לצורכי שיקומו של הנאשם".

25. נראה שנאשמים 1 ו-2 אינם צולחים את המבחן הראשון שהותווה בפסיקה לבחינת סיום הליך תוך הימנעות מהרשעה בדין, שעניינו "סוג העבירה וחומרתה". לא בכדי הובאו בהרחבה נסיבות מעשיהם החמורים של נאשמים 1 ו-2 - היותם שחקני כדורגל האמורים להוות דוגמה ומופת; התקיפה הברוטאלית, בצוותא חדא, של המתלונן באמצעות מוטות מתכת בכל חלקי גופו; דקירתו של המתלונן ברגלו על ידי נאשם 1 עד כדי גרימת חבלה; ותקיפת ארדשיר על ידי נאשם 1 בכך שבעט בו מאחור. חומרת העבירות בהן הורשעו נאשמים 1 ו-2, על רקע מדיניות הענישה הנוהגת וקריאת בית המשפט העליון להחמרה בענישה, והצורך בהוקעת מעשי העבירה, הרתעת היחיד והרתעת הרבים, אינה מאפשרת שקילת ביטול ההרשעה בעניינם.

בבחינת למעלה מן הצורך, ייאמר כי לגבי נאשם 1 אף לא הוכחה פגיעה מוחשית-קונקרטית בשיקומו או בעתידו, שכן מדובר בנאשם העובד כמנהל משמרת במאפייה מזה כ-10 שנים, כשלדבריו הוא "מתכנן בעתיד לרכוש מקצוע בתחום הספורט". לענין נאשם 2 - אכן, בשל היותו מורה תיתכן פגיעה מסויימת בעיסוקו או באפשרות קידומו, ואולם, על רקע מעשיו החמורים כמתואר לעיל, פגיעה שכזו - אם תתרחש - הינה מוצדקת והיא תוצר ישיר של מעשיו ושל התנהגותו. מדובר בנאשם שהינו מורה, אשר נדרש לסטנדרט התנהגותי ומוסרי גבוה, בהיותו דמות חינוכית האמונה על חינוך הדורות הבאים. לפיכך, ובהינתן העובדה כי נאשם 2 לא צלח את המבחן הראשון בפסיקה, שעניינו סוג העבירות וחומרתן, הרי שלא ניתן לוותר על הרשעה בעניינו, מבלי לפגוע בשיקולי הענישה האחרים, שעניינם הגנה על האינטרס הציבורי, הרתעת היחיד והרתעת הרבים. הוסף לכך את העובדה כי בפני שרות המבחן נטל נאשם 1 "אחריות חלקית על

התנהגותו" ונאשם 2 הביע "קשייו לקחת אחריות מלאה על מעשיו וקשייו להבחין בין התנהגות אסורה למותרת במקרה זה" - והרי לך נאשמים אשר לא הפנימו את חומרת מעשיהם ולא נטלו אחריות מלאה עליה, עובדה שאף היא עומדת לחובתם בבוא בית המשפט לשקול ביטול הרשעתם בדין.

נוכח כל אלה, אין כל הצדקה שבדין לסיים עניינם של נאשמים 1 ו-2 בצעד חריג ונדיר של הימנעות מהרשעה.

26. הוא הדין גם ביחס לנאשמים 3 ו-4. אמנם העבירות המיוחסות לנאשמים אלה פחותות בחומרתן בהרבה מן העבירות שיוחסו לנאשמים 1 ו-2. מעשיהם של נאשמים אלה "הסתכמו" במשיכה בחולצתו של ארדשיר, בעיטה בו ודחיפתו אל גדר המגרש תוך שבירת שעונו (ביחס לנאשם 3); ודחיפתו של ארדשיר באמצעות הידיים, הושטת יד האוחזת מפתח לעברו ואיום בפגיעה בו (ביחס לנאשם 4). ואולם, כפי שצוין לעיל, המעשים שביצעו נאשמים 3 ו-4 כלפי ארדשיר אינם עומדים לבדם, אלא מצטרפים למעשיהם החמורים של נאשמים 1 ו-2, מהווים המשך ישיר להם, כשעובר לכך ניגשו כל הנאשמים, יחד עם אחרים שזהותם אינה ידועה, במהירות, אל עבר המתלונן שעסק באיסוף דגלי הקרן. כשזו התמונה הכוללת, לא ניתן להשקיף על העבירות שביצעו נאשמים 3 ו-4 "בזבזן", אלא על רקע מכלול הנסיבות.

גם נאשמים 3 ו-4 הביעו עמדות מכחישות בפני שרות המבחן ונמנעו מליטול אחריות על מעשיהם. נאשם 3 "ביטא עמדות השוללות מכל וכל התנהגות אלימה" ואילו נאשם 4 "שלל ביצוע העבירות". נוכח היעדר נטילת אחריות על המעשים והכרה בפסול שבהם, קשה עוד לדבר על פן שיקומי, שהינו הכרחי לצעד חריג ונדיר של ביטול הרשעה. הנה כי כן, אינני סבור כי חומרת התנהגותם של נאשמים 3 ו-4 במהלך האירוע, חרף חלקם הפחות, מצדיקים צעד חריג ונדיר של ביטול הרשעתם.

באשר לנזק קונקרטי-מוחשי שיכול וייגרם לנאשמים 3 ו-4 אם לא תבוטל הרשעתם - הרי שגם זה לא הוכח במידת הוודאות הנדרשת על פי הפסיקה. נאשם 3 עובד מזה שנים כחשמלאי יחד עם אחיו והתבטא בפני שרות המבחן כי הוא מעוניין להמשיך לימודיו ולהשתלב, בעתיד, כמאמן ילדים; ואילו נאשם 4 עובד מזה שנים רבות בחברת אשראי, כנראה פרטית ולא ציבורית, ולא הוצגו בפני ראיות המצביעות על פגיעה אפשרית בתעסוקתו בהינתן ההרשעה בתיק זה.

לאור האמור לעיל, לא ראיתי כי ניתן לנקוט בעניינם של נאשמים 3 ו-4 בצעד חריג ונדיר של ביטול הרשעה.

27. מאידך, וחרף העובדה כי הנאשמים - רובם ככולם - נמנעו מליטול אחריות מלאה על מעשיהם בפני שרות המבחן, ראיתי להתחשב בשיקולים הבאים, ולא למצות עימם את הדין:

א. הנאשמים הודו בפני בית המשפט בכתב האישום המתוקן ובכך חסכו את הצורך בהעדתם של נפגעי העבירה, לרבות העמדתם בחקירה נגדית, על כל המשתמע מכך.

ב. הנאשמים כולם נעדרו עבר פלילי אין לחובתם תיקים פתוחים במשטרה. למעשה, זוהי הסתבכותם הראשונה של הנאשמים עם החוק והם נותנים את הדין על מעשיהם אלה לראשונה בחייהם.

ג. הנאשמים הינם אנשים נורמטיביים, אשר כל אחד עובד למחייתו ומפרנס את משפחתו בכבוד. הנאשמים אף תורמים לחברה איש איש בתחומו, ועל כך יעידו מכתבי ההמלצה שהוגשו לעיוני מאת

מעסיקיהם של נאשמים 1 ו-2 ומאת ראש העיר קלנסווה.

- ד. מאז האירוע נשוא כתב האישום חלף זמן רב - למעלה מ-3 שנים - זמן במסגרתו נבחנו הנאשמים בהתנהגותם והוכיחו כי התנהגותם באירוע היתה חד פעמית ואינה מאפיינת אורחותיהם. מאז האירוע לא נפתחו לנאשמים תיקים חדשים והם לא שבו להסתבך בעבירות נוספות.
- ה. מאז האירוע שבו שתי הקבוצות - קבוצת הנאשמים והקבוצה היריבה - להתמודד מספר רב של פעמים וההתמודדויות הספורטיביות התקיימו ללא אירועים חריגים.
- ו. לאחר האירוע נשוא כתב האישום נערכה "סולחה" בין הנאשמים לבין המתלונן ויושרו ההדורים ביניהם.
- ז. שרות המבחן מעריך כי הסיכוי שהנאשמים ישובו לבצע עבירות אלימות הינו נמוך ואם יבצעו עבירה שכזו, הרי שחומרתה תהא נמוכה אף היא.
- ח. החקירה הפלילית שהתנהלה כנגד הנאשמים, כמו גם ההליך המשפטי הפלילי, היוו עבור הנאשמים גורם מרתיע ומציב גבולות.

28. נוכח האמור לעיל, ימוקם עונשם של הנאשמים ברף התחתון, או קרוב אליו, במתחמי הענישה שנקבעו לעיל.

29. אני גוזר, איפוא, על הנאשמים את העונשים הבאים:

נאשם 1

א. 6 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שרות, בהתאם לחוות דעת הממונה על עבודות השרות. עבודות השרות יבוצעו במתנ"ס ראש העין, רח' מרבד הקסמים 10 ראש העין, חמישה ימים בשבוע, 8.5 שעות עבודה יומיות. מפקח אחראי - כלאי איריס סעדה, טל' - 0506279079.

נאשם 1 יתייצב לתחילת ריצוי עונשו ביום 18.2.16 בשעה 08:00 ביחידת עבודות שרות, מפקדת מחוז מרכז, יח' עבודות שרות, ת.ד. 81 רמלה, 72100.

ב. 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מהיום, והתנאי הוא שלא יעבור כל עבירת אלימות.

ג. קנס כספי בסך ₪ 1,000 או 10 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד ולא יאוחר מיום 3.5.16.

ד. פיצוי לנפגע העבירה מר משה אלבז בסך 2,500 ₪. הפיצוי ישולם עד ולא יאוחר מיום 3.4.16.

ה. פיצוי לנפגע העבירה מר ארדשיר לויאן בסך 1,000 ₪. הפיצוי ישולם עד ולא יאוחר מיום 3.4.16.

נאשם 2

א. 4 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שרות, בהתאם לחוות דעת הממונה על עבודות השרות. עבודות השרות יבוצעו במעון "חברת נעורים", תל מונד 40650, ת.ד. 6, חמישה ימים בשבוע, 8.5 שעות עבודה יומיות. מפקח אחראי - רס"ב אליעזר יעקב, טל' - 0504062202.

נאשם 2 יתייצב לתחילת ריצוי עונשו ביום 21.2.16 בשעה 08:00 ביחידת עבודות שרות, מפקדת מחוז מרכז, יח' עבודות שרות, ת.ד. 81 רמלה, 72100.

ב. 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מהיום, והתנאי הוא שלא יעבור כל עבירת אלימות.

ג. קנס כספי בסך 1,000 ₪ או 10 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד ולא יאוחר מיום 3.5.16.

ד. פיצוי לנפגע העבירה מר משה אלבז בסך 2,000 ₪. הפיצוי ישולם עד ולא יאוחר מיום 3.4.16.

נאשם 3

א. 2 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שרות, בהתאם לחוות דעת הממונה על עבודות השרות. עבודות השרות יבוצעו בעמותת אלווין, מע"ש כפר-יונה (צומת בית ליד), חמישה ימים בשבוע, 8.5 שעות עבודה יומיות. מפקח אחראי - רס"ב אליעזר יעקב, טל' - 0504062202.

נאשם 2 יתייצב לתחילת ריצוי עונשו ביום 4.2.16 בשעה 08:00 ביחידת עבודות שרות, מפקדת מחוז מרכז, יח' עבודות שרות, ת.ד. 81 רמלה, 72100.

ב. 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מהיום, והתנאי הוא שלא יעבור כל עבירת אלימות.

ג. קנס כספי בסך 750 ₪ או 7 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד ולא יאוחר מיום 3.5.16.

ד. פיצוי לנפגע העבירה מר ארדשיר לויאן בסך 1,000 ₪. הפיצוי ישולם עד ולא יאוחר מיום 3.4.16.

נאשם 4

א. חודש מאסר שירוצה בעבודות שרות, בהתאם לחוות דעת הממונה על עבודות השרות. עבודות השרות יבוצעו בבית חולים לב השרון בפרדסיה, חמישה ימים בשבוע, 8.5 שעות עבודה יומיות. מפקח אחראי - רס"ב אליעזר יעקב, טל' - 0504062202.

נאשם 2 יתייצב לתחילת ריצוי עונשו ביום 21.2.16 בשעה 08:00 ביחידת עבודות שרות, מפקדת מחוז מרכז,

יח' עבודות שרות, ת.ד. 81 רמלה, 72100.

ב. 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מהיום, והתנאי הוא שלא יעבור כל עבירת אלימות.

ג. קנס כספי בסך 750 ₪ או 7 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד ולא יאוחר מיום 3.5.16.

ד. פיצוי לנפגע העבירה מר ארדשיר לויאן בסך 1,000 ₪. הפיצוי ישולם עד ולא יאוחר מיום 3.4.16.

30. שקלתי בקשת המאשימה להורות על הרחקת הנאשמים ממגרשי הכדורגל, כאמור בסעיף 19 לחוק איסור אלימות בספורט והחלטתי שלא לעשות כן. זאת נוכח העובדה שחלף זמן רב מאז ביצוע המעשים (למעלה מ-3 שנים); מאז האירוע לא נפתחו לנאשמים תיקים חדשים; מאז האירוע ועד היום התקיימו התמודדויות ספורטיביות רבות עם הקבוצה היריבה ולא נטען כי מי מהנאשמים נקט באלימות; קיומה של "סולחה" בין הנאשמים לבין המתלונן; וההליך הפלילי שהתקיים כנגד הנאשמים והעונשים המוחשיים שהוטלו עליהם במסגרתו.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי מרכז תוך 45 ימים.

ניתן היום, כ"ב טבת תשע"ו, 03 ינואר 2016, בנוכחות ב"כ המאשימה עו"ד אבי שגב, הנאשמים ובא כוחם.